

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **WAMB v.o.s.**, IČO: 49900757,
sídlem Mírové náměstí 92/19, 418 01 Bílina,
zastoupená Ing. Petrem Rosenkranzem, daňovým poradcem,
sídlem 5. května 213, 418 01 Bílina,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2017, č. j. 36656/17/5300-22443-712144,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 8. 2017, č. j. 36656/17/5300-22443-712144, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr, který vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Bílině, (dále jen „správce daně“) dne 5. 8. 2016, č. j. 1851526/16/2514-50524-507465, a kterým byla žalobkyni podle zákona č. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

235/2004 Sb., o daních z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a § 147 a § 139 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosince 2014 ve výši 1 029 552 Kč. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedený platební výměr a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě popsala průběh daňového řízení, kdy platební výměr byl vydán na základě zprávy o daňové kontrole č. j. 1837575/16/2514-60563-505274 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“). Na stranách 4 až 13 a následně na stranách 19 až 21 zprávy o daňové kontrole správce daně popsal průběh daňové kontroly ve vztahu k prověřovaným přijatým a uplatněným fakturám – daňovým dokladům číslo 327/2014, 317/2014, 315/2014, 318/2014, 319/2014, 320/2014, 328/2014 a 325/2014 vystaveným společností MARCONEL s.r.o. (DIČ: CZ02482517) za zámečnické a svářečské a úklidové práce. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ke svým tvrzením dle § 92 odst. 3 daňového řádu, že přijala plnění tak, jak deklarují jí předložené doklady (faktury) od dodavatele MARCONEL s.r.o., že tedy došlo k faktickému uskutečnění plnění dle předmětných dokladů, a že jí vznikl nárok na odpočet daně podle § 72 zákona o DPH.
3. Žalobkyně v podaném odvolání uvedla, že již v průběhu daňové kontroly předložila správci daně důkazní prostředky, které nyní v žalobě vyjmenovala, a které podle ní prokazovaly, že plnění dodavatele MARCONEL s.r.o., na která tento dodavatel vystavil faktury/daňové doklady číslo 327/2014, 317/2014, 315/2014, 318/2014, 319/2014, 320/2014, 328/2014 a 325/2014, byla společností MARCONEL s.r.o. žalobkyni skutečně poskytnuta. Rovněž obsah svědecké výpovědi pana M. P., která se uskutečnila v průběhu daňové kontroly dne 27. 10. 2015 na Finančním úřadu pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště ve Šternberku, jen potvrdil, že předmětné služby (v tomto případě zámečnické a svářečské práce) byly společností MARCONEL s.r.o. žalobkyni skutečně poskytnuty. Svědek v průběhu své výpovědi mj. uvedl, že pro žalobkyni pracovali na zakázkách pro společnost UNIMONT-CZ s.r.o. subdodavatelé, a konkrétně uvedl jméno subdodavatele „Firma MARCONEL“. Dále uvedl, že mu „firma MARCONEL předložila školení zaměstnanců k BOZP a pojištění k odpovědnosti za škodu způsobenou výkonem práce“.
4. Jak bylo rovněž uvedeno již v podaném odvolání, všechny výše uvedené předložené a provedené důkazní prostředky si vzájemně neodporují, naopak vzájemně podporují předloženými daňovými doklady deklarované dodané služby dodavatele MARCONEL s.r.o. Každá jednotlivá listina by pravděpodobně nemohla sama o sobě prokázat předmětné tvrzení žalobkyně. Tyto listiny v jejich vzájemných souvislostech však dle jejího názoru tvoří informačně natolik ucelený soubor, že jejich předložením bylo možno tvrzení žalobkyně prokázat a že jím prokázáno bylo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout, přičemž s ohledem na to, že podstata žalobních námitek byla uplatněna v odvolání proti platebnímu výměru, v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na právní úpravu a relevantní judikaturu týkající se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Popsal, že ve věci došlo podle jeho názoru k přenesení důkazního břemene ve vztahu k tvrzením žalobkyně ohledně plnění od deklarovaného dodavatele, obchodní společnosti MARCONEL s.r.o. Žalovaný nerozporoval, že žalobkyně předložila v žalobě zmíněné listinné důkazní prostředky, avšak v celém daňovém řízení se žalobkyně zaměřila výlučně na prokázání formálněprávního stavu věci. V této souvislosti však žalovaný zdůraznil, že existence daňových dokladů a dalších předložených písemností bez dalšího neprokazovala, že byly dané obchodní transakce realizovány tak, jak byly daňovými doklady deklarovány.

6. Tvrzení žalobkyně o uskutečnění výše specifikovaných plnění tak, jak bylo žalobkyní deklarováno, nebylo potvrzeno ani vyhledávací činností správce daně, a to např. místními šetřeními u obchodních společností MARCONEL s.r.o. a PRODECO a.s., výzvou správce daně adresovanou obchodní společnosti Severočeské doly a.s., výzvou adresovanou obchodní společnosti Vršanská uhelná, a.s., a dalšími postupy vymezenými v žalobou napadeném rozhodnutí.
7. K výsledku pana M. P., jednatele obchodní společnosti UNIMONT-CZ s.r.o., žalovaný uvedl, že výsledek byl proveden za účelem ověření obchodní spolupráce mezi žalobkyní a obchodní společností UNIMONT-CZ s.r.o., která byla dle předložených daňových dokladů odběratelem žalobkyně, a to s předmětem plnění zámečnické a svářečské práce. Žalovaný nesdílí názor žalobkyně, že výpověď pana P. potvrzovala poskytnutí sporných prací žalobkyni obchodní společností MARCONEL s.r.o. Na otázku správce daně: „*Na jaké akce (stavby) dodávala práce obchodní společnost WAMB v.o.s.?*“, svědek odpověděl: „*Nedokážu říci konkrétně, na kterých akcích, ale podílel se téměř na všech akcích společnosti UNIMONT – určitým procentem. Doly Bílina, Doly Nástup Tušimice, Elektrárny Pluněřov, Vršanská Uhelná, Severní Energetická – jednalo se o zařízení k dobývání nerostu na těchto akcích.*“ Svědek tedy nebyl schopen konkrétně a s určitostí sdělit, na kterých akcích se žalobkyně podílela.
8. Svědek dále uvedl, že za žalobkyni pracovali subdodavatelé, přičemž uvedl společnost MARCONEL. Přidělené pracovníky si však řídila sama společnost UNIMONT-CZ s.r.o. Evidence o pracovnících však není archivována, tudíž není k dispozici, přičemž z tohoto důvodu není možné určit zakázky, na kterých pro společnost UNIMONT-CZ s.r.o. pracovala žalobkyně, resp. subdodavatel – společnost MARCONEL s.r.o.
9. Svědek rovněž konstatoval, že jednotlivým pracovníkům byly zajišťovány dokumenty k zajištění vstupu do areálu a staveb, kde byly předmětné práce prováděny. Školení bezpečnosti práce pro vlastní zaměstnance provádí společnost UNIMONT-CZ s.r.o., pro externí pracovníky toto prováděl bezpečnostní technik dané společnosti. K tomu však žalovaný poukázal na skutečnost, že společnost Severočeské doly a.s., jež vydávala karty ke vstupu do areálu Doly Bílina a Doly Nástup Tušimice, na výzvu správce sdělila, že „*zaměstnanci firem WAMB a MARCONEL neprošli naším školením a nevstoupili legálně do prostoru Severočeských dolů*“. Společnost Vršanská uhelná, a.s., jež vydávala povolenky ke vstupu do areálu dolu Vršanská uhelná, na výzvu správce daně sdělila, že „*v prosinci roku 2014 byly povoleny vstupy zaměstnancům společnosti UNIMONT-CZ Uničov. Společnosti WAMB a MARCONEL nám žádné činnosti ani služby nedodávaly*“.
10. To, že výpověď pana P. neprokazuje poskytnutí prací tak, jak bylo deklarováno, žalovaný opírá rovněž o skutečnost, že svědek sice správci daně sdělil místa akcí (staveb), ale toto sdělení v návaznosti na předložené daňové doklady nedisponuje dostatečnou vypovídací kapacitou stran prokázání žalobkyní uplatněného nároku na odpočet daně, neboť ani na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

daňových dokladech, ani na protokolech o provedení prací mezi žalobkyní a společností MARCONEL s.r.o. nejsou uvedena konkrétní místa provedení deklarovaných prací, tudíž tyto nelze komparovat s místy sdělenými panem P.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělila svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Před hodnocením žalobních námitek považuje soud za nutné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určujícím je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.
16. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).
17. Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125). Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ve kterém uvedl: *„Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.“*
18. Daň či nárok na odpočet DPH totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o DPH). Zákonný nárok na daň či její odpočet je podmíněn formálním vykázaním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Zákon tedy nestojí na formálním vykázaní zdanitelného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72.

19. Výše uvedené závěry mají svůj odraz rovněž v judikatuře Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, dostupném na www.usoud.cz, vyslovil, že *„důkaz daňovým dokladem [...] je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“* Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.
20. V projednávané věci měl správce daně ve vztahu k DPH za měsíc prosinec roku 2014 pochybnosti o tom, zda nárok na odpočet daně uplatněný na základě přijatých faktur č. 327/2014, 317/2014, 315/2014, 318/2014, 319/2014, 320/2014, 328/2014 a 325/2014, které vystavila společnost MARCONEL s.r.o., byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH, tedy zda žalobkyně plnění deklarovaná v předmětných fakturách skutečně od uvedeného dodavatele přijala a použila pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Své pochybnosti odůvodnil správce daně tím, že deklarovaný dodavatel MARCONEL s.r.o. je nekontaktní, se správcem daně nekomunikuje a na svém sídle se nenachází. Konkrétněji rozvedl, že tato společnost byla založena v lednu 2014, jejím jediným jednatelem je pan D. L., narozený „X“, zapsané sídlo společnosti je pouze virtuální, neboť se nachází v bytovém domě, kde má místo podnikání 222 ekonomických subjektů, a přiznání k DPH byla touto společností podána až na výzvy správce daně. Správce daně proto postupoval zcela správně a v souladu se zákonem, pokud podle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu vyzval žalobkyni k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, přičemž v odůvodnění této výzvy žalobkyni srozumitelně vysvětlil, jaké pochybnosti mu vyvstaly a z jakých důvodů. Současně žalobkyni instruoval v tom směru, jaké skutečnosti má prokázat a jakým způsobem to má učinit.
21. Prokázáním těchto pochybností přešlo důkazní břemeno na žalobkyni, která tak byla povinna prokázat svá tvrzení uvedená v daňových přiznáních, resp. v dalších podáních, tj. že u uplatněných nároků na odpočet daně z přidané hodnoty byly splněny podmínky § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH. To znamená, že bylo povinností žalobkyně prokázat, že příslušná zdanitelná plnění přijala od uvedeného dodavatele a že plnění použila výlučně pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Této povinnosti však žalobkyně nedostála, neboť daňovým orgánům takové důkazní prostředky, jimiž by vyvrátila výše popsané pochybnosti správce daně, nepředložila. Žalobkyně tak neunesla své důkazní břemeno, a proto správce daně rozhodl v její neprospěch.
22. Soud konstatuje, že pro vznik nároku na odpočet DPH musí žalobkyně prokázat, že přijala určité naprosto konkrétní zdanitelné plnění specifikované druhem poskytnuté služby, jejím rozsahem, termínem a osobou, která je poskytla, a současně musí prokázat souvislost tohoto přijatého zdanitelného plnění s jí uskutečněným konkrétním zdanitelným plněním, aby bylo postaveno najisto, že přijaté zdanitelné plnění, u kterého uplatňuje nárok na odpočet DPH, skutečně použila pro uskutečnění své podnikatelské činnosti. Tyto skutečnosti nevyplývaly z listin předložených žalobkyní, což správcí daně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

u každé konkrétní listiny podrobně odůvodnili, ani z listin opatřených daňovými orgány. Lze proto uzavřít, že žalobkyně neprokázala přijetí plnění od uvedeného dodavatele a jejich použití pro uskutečnění své ekonomické činnosti.

23. Soud se proto ztotožňuje se závěry daňových orgánů, že žalobkyně neprokázala, že ve zdaňovacím období prosince roku 2014 přijala od společnosti MARCONEL s.r.o., zdanitelná plnění, tedy že by jí tato společnost skutečně dodala zámečnické, svářečské nebo úklidové práce tak, jak je deklarováno na fakturách č. 327/2014, 317/2014, 315/2014, 318/2014, 319/2014, 320/2014, 328/2014 a 325/2014, které měla vystavit společnost MARCONEL s.r.o.
24. Splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH nebylo prokázáno ani provedeným výsledkem svědka M. P., jednatele obchodní společnosti UNIMONT-CZ s.r.o., která byla dle předložených daňových dokladů odběratelem žalobkyně, a to s předmětem plnění zámečnické a svářečské práce. Svědek totiž pouze potvrdil existenci určité formy spolupráce mezi žalobkyní a společností MARCONEL s.r.o. jakožto jejím subdodavatelem, nedokázal se však konkrétně vyjádřit k tomu, zda a jak se společnost MARCONEL s.r.o. podílela právě na konkrétních akcích a především na deklarovaných pracích. S ohledem na to, že nearchivuje docházku pracovníků, to nebyl schopen ani dohledat.
25. S ohledem na místa, kde měly být žalobkyní na základě objednávek společnosti UNIMONT-CZ s.r.o. prováděny práce, a sdělení svědka P., podle kterého byly jednotlivým pracovníkům zajišťovány dokumenty k zajištění vstupů do areálů, se navíc správce daně dále obrátil na společnost Severočeské doly a.s., která vydávala karty ke vstupu do areálu Doly Bílina a Doly Nástup Tušimice. Ta sdělila, že zaměstnanci firem WAMB v.o.s. a MARCONEL s.r.o. neprošli jejím školením a nevstoupili legálně do prostoru Severočeských dolů. Rovněž předložila přehled osob, které se za společnost UNIMONT-CZ s.r.o. v prosinci 2014 pohybovaly v areálu Dolů Bílina a Dolů Nástup Tušimice na základě karet – povolenek ke vstupu. Správce daně zjistil, že tyto osoby buď byly přímo zaměstnanci společnosti UNIMONT-CZ s.r.o., nebo v prosinci 2014 fakturovaly přímo této společnosti nebo jiným subjektům, mezi kterými nebyla žalobkyně ani společnost MARCONEL s.r.o. Společnost Vršanská uhelná, a.s., která vydávala povolenky ke vstupu do areálu dolu Vršanská uhelná, na výzvu správce daně sdělila, že „v prosinci roku 2014 byly povoleny vstupy zaměstnancům společnosti UNIMONT-CZ, Uničov. [...] Společnosti WAMB v.o.s., Bílina a MARCONEL s.r.o. Praha nám žádné činnosti ani služby nedodávaly“.
26. Podle názoru soudu tedy žalobkyní předložené důkazy ve vzájemných souvislostech neprokazují splnění podmínek § 72 odst. 1 zákona o DPH. Ke stejnému závěru dospěli při hodnocení důkazů správce daně i žalovaný a soud tento závěr plně aprobuje.
27. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích včas uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. dubna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.